

beleefde manier, hoewel we elkaar al jaren kenden, maar ik haar al die tijd als lucht had behandeld. Getroffen door haar verschijning kostte me het moeite het gesprek aan te gaan. Maar gelukkig nam zij het voortouw: ze vroeg me wat er scheelde, dat ik gemist werd, dat het bestuur zich zorgen maakte en voegde eraan toe dat het vooral zij was die zich zorgen maakte. Ik wuifde haar woorden weg, maar ze trok me naar buiten. Als een gek probeerde ik te ontsnappen, maar mijn lichaam wilde niet mee. Ik bevroor, stond aan de grond genageld, ik voelde mijn benen trillen.

“Eindelijk,” riep ze, “eindelijk zie ik eens een emotie en valt het masker van je gezicht. Het zijn jouw godverdomse projecten die zo nodig gebouwd moeten worden. Door deze harde industrie ben ik vergeten hoe bomen ruiken.” “Jij wellicht ook!” speelde ze me toe.

“Ben jij niet bang van honden?” vroeg ik haar onnadenkend. “Nu niet meer,” antwoordde ze kalm, “sinds ik het park ontdekt heb.” “Daar zijn honden, allerlei soorten, en ik vind ze best wel iets hebben.”

“Ach,” zei ik begrijpelijk, “het park... dat is lang geleden, en de bomen waar je het over hebt daarvan ben ik inderdaad de geuren vergeten... alsof ik ze nooit gekend heb! En ik maar bouwen en bouwen zodat ik op een dag het hemellicht vanuit mijn toren kan aanraken. Maar nu tril ik met mijn benen op deze aarde, ben ik de meest aardse zaken kwijtgeraakt en voel ik me niet meer thuis in mijn eigen hoofd.”

“Waarom zoek je ze dan niet op, de bomen? Wat is het ergste dat er kan gebeuren? Dat je je eraan zal hechten vooraleer je ze neerhaalt, dat je zal twijfelen aan je beslissingen, maar dan moet je net weten dat twijfel een roep is om tot bezinning te komen!” “Het is geen verloren zaak, jij bent geen verloren zaak, heb moed!” riep ze me toe.

Haar woorden waren, op een manier, mijn eigen gedachten, want vanbinnen wist ik dat ik terug vrede moest sluiten met de aarde, haar liefhebben zolang ik nog kan, haar aanwezigheid koesteren voor mijn generatie, jouw generatie en alle generaties die nog komen zouden. Dat de volgende mensen haar vruchten mogen plukken, was mijn wens. Dus ik bracht woord in daad en ging ten rade bij de bomen, jouw vrienden. Waar had ik me toch al die tijd verstopt, was het eerste dat in me opkwam toen ik naar hen keek. Ik bestudeerde hen van links en rechts, legde me op mijn rug in het gras en staarde naar hun stammen. De tiener die ik ooit was, de volwassene die ik wilde worden, de ouder die ik geweest ging zijn, het verscheen allemaal voor mijn netvlies. Ja, ik had niet gevochten voor hetgeen ik liefhad, ik had geen ruggengraat. Maar die loodzware rugzak vol met verdriet was me mijn leven lang blijven achtervolgen. Overal waar ik heenging deed hij me bukken, terwijl ik net het licht wilde bereiken. En daar, onder die populieren die op de koop toe Italiaans bleken te zijn en die ik een aantal maanden geleden had verweten ons verraden te hebben, drong mijn eigen verraad door. Mijn strijdbijl smeed ik in het gedoofde vuur, mijn hart verstilde en ik bleef maar huilen alsof het verdriet me pas na al die tijd bereikte.

En de dagen nadien herhaalde dit tafereel zich opnieuw. De verbittering maakte plaats voor de vier seizoenen van Vivaldi: 's Ochtends ontwaakte ik met de lente, 's middags koesterde ik de zomer, 's avonds kleurde het blad herfstgeel en 's nachts viel de winter in.

Jarenlang had ik geen tijd genomen te rouwen voor de verlieservaringen die mijn leven hadden veranderd en nu kwamen de vier seizoenen in sneltempo op me af. Ze vloeiden in elkaar over, zoals de meester Vivaldi het componeerde: de treurige herfstdagen, de opzweepende zomer, en bij het slotstuk viel mijn masker af

die ik jaren gedragen had en voor het eerst sinds de dood van mijn zoon stelde ik mezelf bloot.”

“Ach,” zucht hij terwijl hij plaats neemt achter zijn bureau en teken geeft dat het jonge meisje over hem mag plaatsnemen. “Ik hoop dat je me nu beter begrijpt, mij rest niet meer veel tijd op deze aardbol, maar voor de populieren, jouw vrienden, mijn vrienden, en alle kwetsbaren zal ik vechten tot mijn laatste adem. Het spijt me dat ik je destijds bespottelijk had gemaakt, vergeef me mijn kwetsuren en onkunde die mij meester waren.”

“Burgemeester, wiens naam mij lange tijd onbekend was, je hebt het licht gezien en het overgebracht naar de mensen.”

Hij glimlacht: “Het licht delen we jong meisje, net als de hemel en de duisternis.”

“Wat ga jij nu doen,” vraagt hij haar, “want jouw verhalen hoor ik graag en het is mijn hoop dat je me zo nu en dan blijft opzoeken Zou je dat willen doen?”

“Natuurlijk,” lacht ze hem toe, “maar eerst wil ik afscheid nemen van de eik.”

“Ga mijn kind!”

Met een warm hart en nieuwe ogen dwaalt ze nogmaals door het bureau: van een donker vertrek waar hij in ronddoolde, naar een lichtrijke kamer waar hij naar verlangd heeft.

“Bedankt, ik kom beslist terug!” roept ze Haar oude vriend wacht op haar, ze bedankt de secretaresse voor haar hulp.

“Kom, zegt ze tegen haar viervoeter, we gaan de eik opzoeken.”